

GEORGE R.R. MARTIN

WILD CARDS

Traducere din limba engleză

LAURA BOCANCIOS

SILVIU GENESCU

George R.R. Martin și Wild Cards sunt
copyright © 1986 by Cards R.R. Martin, exclusive rights reserved 50/92

© Nemira 2012

Redactor: Mirela-Georgiana STAV

Illustrator: Valeriu SIVAT

Recenzie: Ecaterina DEGRAL

Editor: Ecaterina DEGRAL

Designer: Ecaterina DEGRAL

Tipografie: Ecaterina DEGRAL

Impresie: Ecaterina DEGRAL

Bindere: Ecaterina DEGRAL

Cartea este publicată în România în 1992

CUPRINS

Prolog

Herbert L. Cranston	9
---------------------------	---

Treizeci de minute pe Broadway!

Howard Waldrop	19
----------------------	----

Adormitul

Roger Zelazny	69
---------------------	----

Martor

Walter Jon Williams	121
---------------------------	-----

Rituri de degradare

Melinda M. Snodgrass	183
----------------------------	-----

Interludiul întâi

Elizabeth H. Crofton	237
----------------------------	-----

Căpitanul Catod și asul secret

Michael Cassutt	243
-----------------------	-----

Powers

David D. Levine	279
-----------------------	-----

Jocurile Testoasei

George R.R. Martin	323
--------------------------	-----

Interludiul doi

The New York Times	387
--------------------------	-----

Lewis Shiner	389
<i>Transfigurări</i>	
Victor Milán	415
<i>Interludiul trei</i>	
Tom Wolfe	451
<i>În adânc</i>	
Edward Bryant și Leanne C. Harper	459
<i>Interludiul patru</i>	
Dr. Hunter S. Thompson.....	509
<i>Păpușarul</i>	
Stephen Leigh	515
<i>Interludiul cinci</i>	
Revista Aces!	565
<i>Fata Fantomă cucerește Manhattanul</i>	
Carrie Vaughn.....	569
<i>Apare un vânător</i>	
John J. Miller	609
 <i>Epilog: Cea de-a treia generație</i>	
Lewis Shiner	639
Anexă. Știința virusului Wild Card.....	643
Fragmente Din Procesele-Verbale Ale Conferinței Societății Metabolice Americane Asupra Abilităților Metaumane.....	653

TREIZECI DE MINUTE PE BROADWAY!

ULTIMA AVENTURĂ A LUI JETBOY!

HOWARD WALDROP

Aerodromul Bonham din Shantak, New Jersey, era închis temporar din cauza vremii nefavorabile. Micul reflector din turnul de control abia răzbătea prin negura înlăturată.

Cauciucurile unei mașini scârțâiră pe pavajul ud din fața Hangarului 23. O portieră se deschise, apoi se închise. Pași se apropiară de poarta rezervată personalului. Poarta se dădu în lături. Scoop Swanson intră, cu Kodakul lui Autograph Mark II și o geantă cu filme și cu lămpi de blitz.

Lincoln Traynor se ridică de lângă blocul motor al unui P-40 din surplus. Îi făcea revizia pentru un pilot de linie, care îl cumpărase cu 293 de dolari la o licitație cu strigare. Judecând după forma motorului, fusese folosit de Tigrii Zburători în 1940. Radioul de pe bancul de lucru transmitea un meci de baseball. Linc îl dădu mai încet.

– Salut, Linc! zise Scoop.

- Salut!

- Nicio veste încă?

- N-ai ce veste săștepti. Telegrama lui de ieri spune că diseară va fi aici. Mie îmi ajunge.

Scoop își aprinse un Camel cu un chibrit dintr-o cutie Three Torches de pe bancul de lucru. Suflă fumul spre inscripția „Fumatul strict interzis“ din fundul hangarului.

- Hei, ce-i asta?

Păși în spatele avionului. Pe jos, în cutiile lor de ambalaj, se aflau două extensii de aripi, lungi și roșii, și două rezervoare de tașabile de 300 de galioane.

- Când au ajuns aici?

- Cei de la Forțele Aeriene le-au trimis ieri din San Francisco. Azi a mai sosit o telegramă pentru el. Ia și citește, tu faci reportajul.

Linc îi înmână ordinele Ministerului de Război.

CĂTRE: Jetboy (Tomlin Robert, Serviciul Militar de Informații)

ADRESA: Serviciul Aeronautic Bonham

Hangarul 23

Shantak, New Jersey

1. De la această dată, 12 august 1946, ora 12.00, nu vă mai aflați în serviciul activ al Forțelor Aeriene ale Statelor Unite.

2. Aparatul dvs. de zbor (model experimental) (seria nr. JB - 1) este, prin prezenta, scos din serviciul activ al Forțelor Aeriene ale Statelor Unite și vă este realocat ca aparat privat de zbor. Nici Forțele Aeriene, nici Ministerul de Război nu vă vor mai furniza sprijin material.

3. Actele, recomandările și decorațiile dvs. sunt transmise în plic separat.

4. Conform documentelor pe care le deținem, Tomlin Robert, SMI, nu a obținut niciodată un brevet de pilot. Vă

rugăm să contactați Autoritatea Aeronautică Civilă pentru instruire și certificare.

5. Cer senin și vânt prielnic!

Semnează Arnold H.H.

Şef de Stat-Major

Ref: Ordin executiv nr. 2 din 8 dec. 1941

- Cum adică nu are brevet de pilot? Întrebă ziaristul. Am scotocit în arhiva redacției – are ditamai dosarul. La naiba, cred că zburat mai rapid și mai departe decât oricine și a doborât cele mai multe avioane! Cinci sute de avioane, cincisprezece vapoare! A făcut toate astea fără brevet?

Linc își șterse vaselina de pe mustață.

- Mda. Puștiul era de-a dreptul ahtiat după avioane. În '39 – să fi avut vreo doișpe' ani, nu mai mult – a auzit el că pe-aici era ceva de lucru. A apărut la patru dimineață – a fugit de la orfelinat anume pentru asta. Au venit după el. Dar, desigur, profesorul Silverberg îl angajase, prin urmare a căzut la învoială cu ei.

- Silverberg e cel pe care l-au lichidat naziștii? Tipul care a făcut avionul cu reacție?

- Mda. Cu mulți ani înaintea tuturor, însă un aparat ciudat. Eu l-am asamblat. L-am construit manual, împreună cu Bobby. Dar Silverberg a făcut reactoarele – cele mai afurisite motoare pe care le-ai văzut. Naziștii și italienii, Whittle, în Anglia, începuseră și le construiașcă pe-ale lor. Însă nemții au prins de veste că aici se întâmplă ceva.

- Cum a învățat puștiul să zboare?

- Cred că a știut dintotdeauna, răspunse Lincoln. Mă ajuta aici, în hangar, la munca de jos. Și, nici una, nici două, iată-l zburând împreună cu profesorul de colo până colo, cu șase sute patruzeci de kilometri la oră. În întuneric, cu motoarele alea de la început.

– Cum au păstrat secretul?

– N-au prea reușit. Spionii au venit după Silverberg: îl voiau pe el și avionul. Dar Bobby era plecat cu avionul. Cred că el și profesorul știau că se pune ceva la cale. Silverberg s-a opus cu atâta înverșunare, încât naziștii l-au omorât. Apoi a urmat scandalul diplomatic. Pe vremea aceea, JB-1 era singurul avion care avea șase tunuri de calibrul 30 mm – de unde-a făcut rost profesorul de ele, habar n-am. Cert e că puștiul s-a ocupat de mașina plină de spioni și de șalupa aia de pe Hudson, plină de oameni ai ambasadei. Toți cu vize diplomatice. Stai numai o clipă, se întrerupse Linc. Sfârșitul unei duble în Cleveland. Pe Blue Network.

Linc dădu mai tare radiooul de metal cu baterie Philco, așezat pe stelajul pentru scule al bancului de lucru. ...*Sanders, la Papenfuss, apoi la Volstad, joc dublu. Victoria e asigurată. Așadar, Sox pierde cu două puncte în fața echipei Cleveland. Vom reveni îme...* Linc stinse radioul.

– Și uite-așa s-au dus cinci dolari. Unde rămăsesem? a întrebat el.

– Nemțălăii l-au omorât pe Silverberg și Jetboy s-a răzbunat. S-a dus în Canada, nu?

– S-a înrolat în Aviația Regală Militară Canadiană, neoficial. A luptat în Bătălia Angliei, s-a dus în China să lupte împotriva japonezilor, cu Tigrii, s-a întors în Anglia pentru Pearl Harbour.

– Și Roosevelt l-a autorizat?

– Oarecum. Știi, toată cariera lui a fost ciudată. A luptat tot războiul, mai mult decât oricare alt american – de la sfârșitul lui '39 până-n '45 – și apoi, chiar la final, s-a pierdut în Pacific și a fost dat dispărut. Vreme de un an, toți am crezut că-i mort. Luna trecută l-au găsit pe o insulă pustie și acum se întoarce acasă.

Se auzi un scâncet subțire, strident, ca un avion cu elice în picaj. Venea de afară, dinspre cerul învăluit în ceață. Scoop stinse al treilea Camel.

– Cum poate să aterizeze pe ceață asta?

– Are un radar pentru orice vreme. L-a luat de pe un avion german de vânătoare nocturnă, în '43. Ar putea să aterizeze și pe un cort de circ la miezul nopții.

Cei doi se duseră la ușă. Două lumini de aterizare străpunseră volutele de ceață, coborâră spre capătul opus al pistei, făcând un viraj și se întoarseră pe calea de rulare.

Fuzelajul roșu străluci în luminile învăluite în ceață ale pistei de aterizare. Bimotorul cu aripi înalte viră spre ei, rulă și se opri.

Linc Traynor așeză câte un set de opritoare sub fiecare dintre cele două roți din spate ale trenului de aterizare triciclu. Jumătate din botul de sticlă al avionului se înălță și se retrase. Avionul avea patru tunuri de 20 mm la baza aripilor, între motoare. O gură de tragere pentru un tun de 75 mm se deschidea sub carlingă, la stânga.

Cârma era înaltă și subțire, iar profundoarele din spate se conturau ca niște cozi de păstrăvi. Sub fiecare profundor se zărea țeava unei mitraliere îndreptată în spate. Singurele însemne de pe avion erau cele patru stele non-standard ale Aviației Militare Americane, într-un cerc negru, și seria JB-1 pe aripile din dreapta sus și stânga jos și undeva sub cârmă. Antenele de radar de la botul avionului arătau ca niște frigări pentru cărnați.

Un băiat îmbrăcat în pantaloni roșii și cămașă albă, cu cască albastră și ochelari de protecție, coborî din carlingă, pe scara mobilă din stânga.

Avea nouăsprezece ani, poate douăzeci. Își scoase casca și ochelarii. Era scund și îndesat, avea părul ondulat, castaniu-cenușiu și ochi căprui.

– Linc, spuse el, strângându-l în brațe pe bărbatul durdului și bătându-l pe spate un minut întreg.

Scoop surprinse momentul într-o fotografie.

– Mă bucur că te-ai întors, Bobby, zise Linc.

– Nimici nu mi-a mai spus aşa de ani, remarcă el. Îmi place cum sună.

– El e Scoop Swanson, explică Linc. Cu ajutorul lui, vei ajunge iarăși celebru.

– Aș prefera să ajung în pat, la ora asta. Strânse mâna reporteurului. Putem găsi pe-aici pe undeva niște ouă cu șuncă?

Șalupa andocă în ceată. În port, un vapor se întorcea spre sud, după ce îi fusese curățată santina.

Pe chei erau trei bărbați: Fred, Ed și Filmore. Un altul coborî de pe șalupă, cu un geamantan în mână. Filmore se aplecă și-i dădu omului de la cârmă o bancnotă cu chipul lui Lincoln și două cu chipul lui Jackson¹. Apoi îl ajută pe omul cu geamantanul.

– Bun venit acasă, dr. Tod!

– Mă bucur că m-am întors, Filmore!

Tod era îmbrăcat într-un costum lăbărât peste care purta palton, deși era august. Pălăria trasă mult pe ochi îi umbrea fața, lăsând să se întrezărească o scăpare metalică, în luminile palide ale unei magazii.

– El este Fred, iar el, Ed, făcu Filmore prezentările. Vor rămâne aici doar în noaptea asta.

– Bună! zise Fred.

– Bună! zise Ed.

Se îndreptară spre mașină, un Mercedes din '46 care arăta ca un submarin. Urcără în mașină. Fred și Ed scrutară aleile cetoase, de o parte și de alta. Apoi Fred se așeză la volan, iar Ed, în dreapta lui, cu o pușcă cu țeava retezată, de calibrul .10.

– Nimeni nu mă aşteaptă. Nu-i pasă nimănui, spuse dr. Tod. Toți cei care au avut ceva împotriva mea fie sunt morți, fie au făcut figură bună în timpul războiului și s-au ales cu o groază de bani. Sunt un om bătrân, obosit. Mă retrag la țară să cresc albine, să parieze la curse și să joc la bursă.

– Nu pui nimic la cale, șefu?

– Absolut nimic.

Întoarse capul când trecuă pe lângă un felinar. Jumătate din față îi lipsea. De la maxilar până la borul pălăriei și de la nara stângă până la ureche se întindea o placă netedă de metal.

– Unu la mână, nu mai pot trage cu arma. Vederea mea în perspectivă nu mai e ce-a fost.

– Nu-i de mirare, zise Filmore. Am auzit că ai dat de necaz în '43.

– Eram implicat într-o operațiune oarecum profitabilă, în Egipt, pe când Afrika Korps se ducea de răpă. Transportam oameni dintr-o parte în alta a graniței, pe bani, cu o flotă aeriană oficial neutră. Doar o mică afacere. Si am dat nas în nas cu acel pilot fenomenal.

– Cine?

– Puștiul care a avut avion cu reacție înaintea nemților.

– Sincer să fiu, șefu', n-am prea fost la curent cu detaliile războiului. Privesc de la distanță conflictele pur teritoriale.

– Cum ar fi trebuit să fac și eu, zise dr. Tod. Plecasem din Tunisia, cu câțiva oameni importanți la bord. Am auzit urletul pilotului, apoi o explozie colosală. Când m-am trezit, a doua zi dimineață, mă aflam pe o plută de salvare, în mijlocul Mediteranei, în compania unui singur supraviețuitor. Mă dorea fața. M-am ridicat. Ceva a căzut pe fundul plutei. Era ochiul meu stâng, care mă privea. Am înțeles că am încurcat-o.

– Ziceai că era un puști cu un avion cu reacție? întrebă Ed.

– Da. Am aflat mai târziu că ne spăseseră codul și că puștiul a zburat o mie de kilometri ca să ne intercepteze.

– Vrei să te răzbuni? întrebă Filmore.

– Nu. A trecut atâta vreme de-atunci, încât nici nu-mi mai amintesc acea parte a feței mele. Am învățat doar să fiu ceva mai prudent. Am acceptat-o ca pe un exercițiu de formare a caracterului.

– Așadar, niciun plan, hm?

– Nici măcar unul, răspunse dr. Tod.

– O schimbare bine-venită, punctă Filmore.

Priviră luminile orașului trecând pe lângă ei.

¹ O bancnotă de cinci dolari și două de douăzeci (n. tr.).

Bătu la ușă, simțindu-se stincher în noul lui costum maro cu vestă.

- Intră, e deschis, spuse un glas de femeie.

Apoi glasul se auzi mai înăbușit.

- Sunt gata într-un minut.

Jetboy deschise ușă mare de stejar și păși în încăpere, pe lângă peretele despărțitor din cărămizi de sticlă.

În mijlocul camerei stătea o femeie frumoasă, cu o rochie trasă pe jumătate peste cap și brațe. Purta un furou, jartieră și dresuri de mătase. Își îmbrăcea rochia cu o mâna. Luat prin surprindere, Jetboy își feri privirea, roșind.

- O! făcu femeia. O! Eu... cine?

- Sunt eu, Belinda, spuse el. Robert.

- Robert?

- Bobby, Bobby Tomlin.

Se holbă la el o clipă, cu mâinile împreunate peste piept, deși era complet îmbrăcată.

- O, Bobby, spuse femeia, apropiindu-se.

Îl îmbrățișă și îl sărută cu putere pe gură. Așteptase clipa aceasta șase ani.

- Bobby, cât mă bucur să te văd! Eu... așteptam pe altcineva. Niște... prietene. Cum m-ai găsit?

- Păi, n-a fost ușor.

Femeia făcu un pas în spate.

- Lasă-mă să te privesc.

O privi și el. Ultima oară când o văzuse, avea paisprezece ani, o fată băiețoasă de la orfelinat. O puștoaică slăbănoagă, cu părul blond-cenușiu. Odată, pe când avea unsprezece ani, copila îi dăduse un pumn de-a văzut stele verzi. Era cu un an mai mare decât el.

Apoi el plecase. Să muncească la aerodrom, să lupte alături de britanici împotriva lui Hitler. Îi scrisese, când apucase, de-a lungul anilor, după intrarea Americii în război. Ea părăsise orfelinatul și fusese transferată în plasament familial. În '44, una dintre scrisorile lui fusese returnată de la trei adrese cu mențiunea

„Destinatarul nu mai locuiește la adresa indicată“. După aceea, în ultimul an, el fusese considerat dispărut.

- Te-ai schimbat și tu, constată el.

- Și tu.

- Îhî!

- Am urmărit mereu ziarele în timpul războiului. Am încercat să-ți scriu, dar se pare că scrisorile mele nu îți-au parvenit niciodată.

Apoi au spus că ai dispărut pe mare și am renunțat, ca să zic aşa.

- Ei bine, am dispărut, dar m-au găsit. Acum m-am întors.

Cum îți-a mers?

- Foarte bine, după ce am fugit de la familia de plasament, răspunse ea și o undă de durere îi străbătu chipul. N-ai idee cât m-am bucurat să scap de acolo. O, Bobby! O, mi-aș dori ca lucrurile să fi stat altfel, adăugă ea și începu să lăcromeze.

- Hei, zise el, apucând-o de umeri. Stai jos. Îți-am adus ceva.

- Un dar?

- Da.

Îi întinse un pachet slinos de hârtie, pătat de ulei.

- Le-am purtat cu mine în ultimii doi ani de război. Le-am avut cu mine în avion, pe insulă. Îmi pare rău că n-am avut timp să le împachetez din nou.

Tânără sfâșie hârtia de împachetat. Înăuntru erau două cărți, *Casa de la Colțul lui Pooh și Povestea iepurelui rău și fioros*.

- O! exclamă Belinda. Mulțumesc!

Și-o amintea îmbrăcată în salopeta orfelinatului, obosită și prăfuită după un joc de baseball, întinsă pe podeaua sălii de lectură, cu o carte cu Pooh deschisă în fața ei.

- Cartea cu Pooh are autograful original al lui Christopher Robin, îi explică el. Am aflat că era ofițer în Aviația Regală, la una dintre bazele din Anglia. Zicea că nu obișnuiește să facă aşa ceva, că acolo e doar un aviator ca oricare. L-am asigurat că n-o să spun nimănui. Căutasem în lung și-n lat să găsesc un exemplar, iar el știa asta. Cu cealaltă carte e o poveste și mai și. Mă întorceam la

bază pe înserat, escortând niște aeronave B-17 avariate. Am ridicat privirea și am văzut apropiindu-se două avioane de luptă nocturnă germane. Patrulau, probabil, încercând să prindă un Lancaster, ceva, înainte să treacă peste Canal. Ca să scurtez povestea, le-am doborât pe amândouă. Au căzut lângă un sătuc. Dar eu rămăsesem fără combustibil și trebuia să aterizez. Am zărit o pășune plată, numai bună, mărginită de un lac, și am coborât acolo. Când am ieșit din carlingă, am văzut o femeie și un câine ciobănesc la marginea câmpului. Femeia avea o pușcă. Când s-a apropiat suficient ca să vadă motoarele și însemnele, a spus: „Bine țintit! Nu vrei să vii înăuntru, să iei o îmbucătură și să dai un telefon la comandament?“ În depărtare, vedeam cele două avioane ME-110 arzând. „Ești foarte celebru, Jetboy“, mi-a spus. „Ți-am urmărit isprăvile în ziarul de Sawrey. Eu sunt doamna Heelis.“ A întins mâna și eu i-am strâns-o. „Doamna William Heelis? Iar satul acesta este Sawrey?“ „Da“, a răspuns. „Sunteți Beatrix Potter!“ am exclamat. „Aşa se pare“, a zis ea. Belinda, era o bătrână îndesată, într-un pulover zdrențuros și o rochie veche și urâtă! Dar când zâmbea, jur că se lumina toată Anglia!

Belinda deschise cartea. Pe pagina albă scria:

„Pentru prietena americană a lui Jetboy,
Belinda,
de la doamna William Heelis
(„Beatrix Potter“),
12 aprilie 1943.“

Jetboy bău cafeaua pe care i-o făcuse între timp Belinda.

– Unde sunt prietenele tale? întrebă el.

– Păi, el... ele ar fi trebuit să ajungă deja. Mă gândeam să mă duc la capătul holului să încerc să le sun. Pot să mă schimb și să stăm pe undeva să depănăm amintiri. Pot să le dau telefon, zău.

– Nu, zise Jetboy. Uite cum facem: te cau spre sfârșitul săptămâni, putem ieși într-o seară când nu ești ocupată. Ne-am simți bine.

– Cu siguranță.

Jetboy se ridică să plece.

– Mulțumesc pentru cărți, Bobby. Înseamnă mult pentru mine, vorbesc serios.

– Mă bucur mult să te revăd, Bee.

– Nimeni nu mi-a mai spus aşa de când eram la orfelinat.

Caută-mă cât de curând, bine?

– Categoric, spuse el, aplecându-se și sărutând-o din nou.

În timp ce cobora scările, se intersectă cu un individ în costum de fante – pantaloni largi, sacou lung, lanț de ceas, papion de dimensiunea unui umeraș, păr pomădat și pieptănat pe spate, duh-nind a Brylcreem și Old Spice – care urca treptele câte două, fluierând *It Ain't the Meat, It's the Motion*. Jetboy îi auzi bătând la ușa Belindei.

Afară începu să plouă.

– Grozav! Exact ca-n filme, își spuse Jetboy.

Domnea o liniște de mormânt peste Pine Barrens, în noaptea următoare.

Apoi câinii începură să latre de peste tot, pisicile să urle, păsările să zboare speriate din mii de copaci, rotindu-se și țășnind care încotro în noaptea neagră.

Paraziții puseră stăpânire pe toate aparatele de radio din nord-estul Statelor Unite. Ecranele nou-apărutelor televizoare pâlpâiră, în timp ce volumul se dublă. Oamenii adunați în preajma televizoarelor Dumont cu diagonala de 23 de centimetri sărîră în lături la explozia de zgomot și lumină, orbiți, în camerele lor de zi, în baruri și pe trotuarele din fața magazinelor de electrocasnice, de la un capăt la altul al Coastei de Est.

Cei aflați afară, în noaptea aceea fierbinte de august, asistară la ceva și mai spectaculos. În înaltul cerului, o dără subțire de

lumină se mișca, sclipind, într-o cădere continuă. Dâra se îngroșă, devenind mai strălucitoare, se transformă într-un bolid albastru-verzui, pără să se opreasă, apoi se dezintegrează în sute de scânteie căzătoare, care se stinseră încet pe cerul negru presărat cu stele.

Unii susțineau că văzuseră încă o lumină, mai mică, după câteva minute. Rămăsese suspendată în aer o vreme, după care țăsnise către vest, pălind pe măsură ce se îndepărta. În ziare abundaseră povești despre „rachetele fantomă“ din Suedia, toată vara aceea. Era sezonul mort, când presa ducea lipsă de știri.

Câteva telefoane la centrul de meteorologie sau la bazele Aviației Militare primiră același răspuns: era, probabil, un meteoriț rătăcit al ploii de stele Delta Aquaride.

Departate, în ținutul Pine Barrens, cineva știa adevărul, însă n-avea chef să-l comunice nimănui.

Jetboy, îmbrăcat într-o pereche de pantaloni largi, cămașă și o jachetă maro de aviator, păși pe ușile Companiei Tipografice Blackwell. Deasupra ușii era o inscripție în tonuri vii de roșu și albastru: Sediul Companiei Cosh Comics.

Jetboy se opri la biroul de recepție.

– Robert Tomlin, îl caut pe domnul Farrell.

Secretara, o blondă firavă, îl privi lung prin ochelarii cu rame mari și alungite, care creau impresia că pe față ei poposise un liliac.

– Domnul Farrell a decedat în iarna lui 1945. Ați fost în armată sau așa ceva?

– Așa ceva.

– Ați dori să vorbiți cu domnul Lowboy? El ocupă acum postul domnului Farrell.

– Cu persoana care răspunde de Jetboy Comics, cine-o fi.

Toți pereții începură să vibreze când presele de tipar se puseră în mișcare în fundul clădirii. Pereții biroului erau tapetați cu

copertele tipătoare ale unor reviste de benzi desenate ce promiteau lucruri pe care *doar acestea* le puteau oferi.

- Robert Tomlin, anunță secretara la interfon.
- *Cârr, bârr!* N-am auzit în viața mea de el! *Hârr!*
- În ce problemă spuneați c-ați venit? întrebă secretara.
- Spuneți-i că Jetboy vrea să-l vadă.
- Oh! exclamă ea, fixându-l cu privirea. Îmi cer scuze. Nu v-am recunoscut.
- Mi se întâmplă mereu.

Lowboy arăta ca un gnom fără strop de sânge în vene. Avea paloarea lui Harry Langdon, de buruiană crescută sub un sac de pânză.

- Jetboy!
- Bărbatul îi întinse o mână ca un ciorchine de larve.
- Te-am crezut mort cu toții, până am văzut ziarele de săptămâna trecută. Ești un adevărat erou național, știi?
- Nu mă simt aşa.
- Cu ce te pot ajuta? Nu că nu aş fi încântat să te cunosc în sfârșit, dar bănuiesc că ești un om ocupat.
- Păi, în primul rând, am descoperit că nu mi-au mai fost despuse în cont sumele din drepturile de licență și drepturile de autor, de când am fost declarat dispărut și presupus mort, vara trecută.
- Zău, cum aşa? Probabil că Departamentul juridic le-a depus într-un cont escrow sau cam aşa, până când avea să se prezinte cineva să le revendice. Le cer să se ocupe de asta imediat.
- Ei bine, aş vrea să încasez banii acum, înainte să plec, spuse Jetboy.
- Hm? Nu știu dacă pot să facă asta. Sună îngrozitor de brusc. Jetboy îl privi insistenț.
- Bine, bine, lasă-mă să sun la Contabilitate, adăugă Lowboy, apoi zbieră în telefon.
- O, zise Jetboy. Un prieten a adunat exemplarele mele. Am verificat declarațiile privind proprietatea și distribuția pe ultimii